

dešťů. Nemine dne, abych nebyl pod psa ponížěn - což by nebylo tak zlé, ba mohlo by to člověka i vzdělávat, očisťovat a povznášet, ale přijdou-li hodiny, kdy člověka zradí a zapře i to, čemu obětoval a zaslíbil všechnu svou krev, každou myšlenku a nejtajnější naději, a sám Bůh se člověka nezastane a spustí všechny pedály a rejstříky s m í c h u ? -

Jste hned v prvním kruhu těch, které mi Bůh poslal pro mou útěchu, máme jednu víru a vlastně i jedno povolání a hle, nemůžete mi pomoci - leč byste pomohl sám sobě, anebo Ukřižovanému.
Visuri!

V Tasově 3. VI. 1934

Jakub Deml

Jednu chvíli mně řekla umírající Zezulka:
"A když se zavrou dveře, tolik světél na zemi!"

Také dveře našeho života se zavrou a my už těch světél nevidíme.

V Brně a v Kroměříži je prý ulice Jakuba Demla. Ani bych nevěřil, že jsem Moravan. Ve Velkém Meziříčí u křižárny Žida Buchsbauma, kde je nejvíc smradu, bude po mé smrti zásluhou Turistického Obzoru čestná "Cesta Jakuba Demla". Ale my už té cesty nevidíme, ani Vy, ani já, drahý pane Bohumile Ptáčku! My do Zaslíbené Země nepřejdem; ani Vy, ani já,

drahý pane B. M. P. Mojžíš ji alespoň uviděl, třebaš do ní nevkročil, ale My jí ani nevidíme.

A když se zavrou dveře, tolik světél na zemi. Ježíš měl Svě lásky: Miláčka Jana („ten učedník, jehož miloval Ježíš“), Maří Magdalénu, Martu, Lazara - a Petra se ptá: Miluješ mne v í c e nežli tito?

Je podivno, že Ježíš nemiloval všechny lidi stejně. Mné to není podivno, ale podivno je, že ode mne se to žádá. Od Boha se to nežadá a od Jakuba Demla se to žádá. Bůh ve své moudrosti toho není schopen, aby miloval všechny lidi stejně a ode mne se to žádá.

Dnes v noci se mi zdálo, že honím zvíře, které bylo z počátku jako had, ale potom mělo 4 nohy a podobalo se lasici, jenže bylo delší a mělo barvu bedly a jeho srst svým zbarvením velmi připomínala šupinatost této houby. Házel jsem po tomto zvířeti, co mi přišlo pod ruku a bylo by uniklo živé, jenže na štěstí vrátilo se zase proti mně a já je praštil a ono bylo omráčeno a já honem mu uřízl hlavíčku. Byl při tom pan řidič Bartůnek, který nedávno zemřel, a ještě jeden pán a tento druhý pán vykročil z toho zvířátka brzlík a tak syrový ho jedl a pan řidič Bartůnek řekl, že je to velká lahůdka a vyžádal si od toho druhého pána také kousek a ten pán mu jej podával na svém ukazováčku a bylo to jako

Jakub Dvorník: Zapomenuté světo.
JOTA & ARCA VITA, Brno 1997.

poloprůhledný sopel. Já se otrásl hnusem a odvrátil jsem oči.

Za 10 minut je půlnoc, bojím se jít na lože. Života se ani tak nebojím, ale snů se strašně bojím. Vždyť mne umučí!

Zezulku pochovali tuto sobotu. Umírala plně 4 hodiny. Byl jsem při tom. Pomáhal jsem jí umřít. Už nemluvila, ale byla a zůstala až do konce při plném vědomí. Ona se vlastně zadusila, tak jako Pavla Kytlicová: jako holoubátko. Obličej její měnil podobu, až mne to překvapovalo. Uviděl jsem na něm střídavě podoby jejího otce, její matky a všech jejích sourozenců. A bylo mi dopřáno vidět její oči a ústa, když se loučila se svým mužem a se svými dětmi. Nikdy před tím neviděl jsem ji tak krásnou, neboť v jejím pohledu soustředila se jako v ohnisku všecka bolest a všecka láska: tak jako slunce, nežli docela zapadne, ještě vyšelehne všemi svými paprsky. A její ústa, ačkoli už neschopná slova, co všechno říkala!

Ten den před sv. Václavem, ve čtvrtek zemřela, o 4. hodinách odpoledne a v sobotu jsme ji pochovali. Byl vrouc, slunný den, nad hrobem Pavly Kytlicové ve vrcholku modřinu špačkové tloukli činnely svých křídel a zajíkající se štěstím, zpívali.

Ale v neděli ráno, když jsem se vracel se hřbitova a všecko bylo na ranní v kostele, jdu prázdnoprázdinou ulicí, jdu podle domu, z něhož

před 24 hodinami byli vynesli zesnulou Marii Zezulovou. A ze vrat toho domu vyšel hnědý pes, já čekal, že se na mne rozštěká jako dosud vždy a že mne bude chtít kousnout jako dosud vždy, ale pes neštěká, pes na mne nedoráží, pes se na mne jen tázavě dívá a pes jde za mnou. Já jdu domů a pes jde pořád za mnou. Před potokem se obrátím a povídám mu: Bročku, je mi tě líto, ale se mnou to nebudeš mít lepší. Zapamatuj si tvou dnešní lásku a důvěru; konečně tedy sám vidíš a naznáváš, že jsem nebyl zbytečnou osobou ve Vašem domě a že vlastně jenom jediný já mohl bych Ti něco říci o smrti – ale to, že za žádným jiným nejdeš v této věci nežli za mnou, je nejsmutnější svědectví, jaké mně kdo může dát. Teprve dnes vidím, že i Ty jsi krásný a že Tvá duše trpí – Ty máš aspoň mne, ale já trpím neskonale víc než Ty a nemám vůbec nikoho.

Brok porozuměl a vrátil se.